

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **X**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vyšehradská 415/9, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2024, č. j. 42 Az 5/2024-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2024, č. j. OAM-43/ZA-ZA11-D07-2024, žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žádost posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně rozhodl o tom, že Polská republika je státem příslušným k posouzení této žádosti žalobce s odkazem na čl. 3 ve spojení s čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalobce byl totiž držitelem pobytového oprávnění vydaného Polskou republikou (s platností do 31. 7. 2023), která uznala svoji příslušnost.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále též „krajský soud“). Namítal především, že žalovaný neshromáždil dostatečné podklady pro aplikaci čl. 12 nařízení Dublin III; vycházel z prostého vyjádření polské strany, aniž by si vyžádal řádné dokumenty k platnosti pobytového oprávnění žalobce na území Polska.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Poukázal zejména na to, že žalobce nijak nerozporoval údaje o svém pobytu v Polsku sdělené polskými orgány, na nichž žalovaný založil své

rozhodnutí. Měl přitom možnost se s těmito informacemi v průběhu řízení seznámit. Nesprávnost těchto údajů ostatně nenamítl ani v žalobě, ačkoliv sám by měl vědět, kdy mu byl povolen pobyt na území Polska a případně, kdy mu takový pobyt skončil. Pouhá silně spekulativní polemika o možném dřívejším skončení platnosti povolení k pobytu tak nemohla na správnosti postupu a závěrů žalovaného ničeho změnit.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku. V kasační stížnosti namítl s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), že ve výroku rozhodnutí není odkaz na čl. 12 nařízení Dublin III a že žalovaný určil délku a platnost pobytového oprávnění toliko z blíže nedefinovaného vyjádření polských orgánů. Není tedy jasné, zda a případně do kdy byl pobytový titul platný. Důkazní břemeno ohledně těchto skutečností přitom nesl žalovaný, který měl okolnosti uděleného pobytového oprávnění blíže zkoumat a nespolehat se na neformální informace jiného státu. Krajský soud se výtkami stran kvality a okolností konce platnosti pobytového titulu nezabýval a nesprávně argumentoval důkazním břemenem stěžovatele. Aplikace čl. 12 nařízení Dublin III i závěr o nepřipustnosti podané žádosti se tak opírají v podstatě o spekulaci, že pobyt stěžovatele v Polsku byl platný do 31. 7. 2023. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření odkázal na závěry rozsudku krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud předeseílá, že se na nyní projednávanou věc užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39,

pokračování

č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry se uplatní i v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně podrobně zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní, což může učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68) či jsou nepodstatné (bez vlivu na zákonnost). Tomu krajský soud v souzené věci dostál (viz dále).

[12] Z unijní úpravy se podává, že v případě, kdy má členský stát za to, že není příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, může požádat jiný členský stát o převzetí žadatele nebo o jeho přijetí zpět. Musí tak učinit ve lhůtách stanovených nařízením Dublin III. Dožádaný stát pak má povinnost reagovat na žádost také v konkrétních lhůtách. Tyto lhůty jsou pro členské státy závazné (rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 7. 2017, ve věci C-670/16, *Mengesteab*, body 49 a 50, a ze dne 25. 1. 2018, ve věci C-360/16, *Hasan*, bod 60). Krátké a pevně stanovené lhůty v nařízení Dublin III mají svůj jasný účel. Unijní normotvůrce jimi klade důraz na efektivní a rychlé určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím přispívá k naplnění cíle urychleného vyřízení žádosti, a aby tyto žádosti byly posuzovány jediným členským státem, který je určený podle příslušných kritérií (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 11. 2018, ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17, *X & X*, body 69 a 70).

[13] Nejvyšší správní soud již rovněž judikoval, že vzhledem k popsanému smyslu a cílům dublinského systému žalovaný nemá a ani nemůže zjišťovat podrobnosti o typu víza nebo pobytového oprávnění žadatele (rozsudek ze dne 11. 1. 2024, č. j. 1 Azs 192/2023-33). Dle citovaného rozsudku je na žadateli samém, aby žalovanému předložil důkazy či tvrzení, která by účinně zpochybnila příslušnost státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 6. 2016, ve věci C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash*). Krajský soud proto nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalovaný nebyl povinen zjišťovat další informace o charakteru pobytu stěžovatele v Polsku, pakliže ani on sám proti údajům vyplývajícím ze sdělení polských orgánů nic nenamítal.

[14] Jde-li o dostatečnost informace z Polska, Nejvyšší správní soud k této otázce v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61, vyslovil, že „pokud dožádaný členský stát potvrdí žádost o převzetí, není potřebné, aby žalovaný od dožadovaného členského státu vyžadoval oficiální potvrzení o povolení k pobytu. Potvrzení údajů od členského státu, který vydal povolení k pobytu, by bylo přímým důkazem ve smyslu článku 22 odst. 2 nařízení.“ V posuzovaném případě sám stěžovatel uváděl, že disponoval pobytovým oprávněním v Polsku. Polsko v rámci dublinské procedury identifikovalo pobytové oprávnění stěžovatele, výslovně uvedlo konec jeho platnosti a potvrdilo svou příslušnost podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, s čímž byl stěžovatel seznámen a nijak relevantně tyto skutečnosti nezpochybnil. Sám stěžovatel tedy v žádné fázi řízení neuvádí ani nedokládá konkrétní informaci, která by byla schopna účinně zpochybnit příslušnost určenou dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III.

[15] Právní úprava pak nevyžaduje, aby výrok o určení státu příslušného k posouzení podané žádosti obsahoval odkaz na konkrétní články nařízení Dublin III, které stanovují kritéria příslušnosti. Ty má naopak obsahovat, a v dané věci obsahuje, odůvodnění rozhodnutí správního orgánu (zde žalovaného), což stěžovatel nepopírá. Tato právní otázka, byť výslovně nevypořádaná krajským soudem, nemohla mít vliv na zákonnost projednávané věci, tudíž nemohla ani přesáhnout zájmy stěžovatele.

[16] Krajský soud pro výše uvedené svůj závěr formuloval ve shodě s výše uvedenou prejudikaturou a právní úpravou.

[17] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23).

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne

pokračování

13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu